

на което най-много настояваше Султана. Тѣзи бѣха главнитѣ мотиви, които Сюлейманъ паша основателно истѣкна въ промежутока отъ 19-й до 24-й юлий, и благодарение на които му се разрѣши да се неприсѣдинява къмъ главната источна турска армия.

И тѣй, слѣдъ пристиганието си въ Нова-Загора, Сюлейманъ паша получава макаръ и по скромна, но строго опрѣдѣлена задача — *да отхвърли русситѣ на Балкана и да напразни невъзможно повторното имъ спущаніе въ долината на Тунджа и Марица*. Трѣбва да признаемъ, че тѣзи задача напълно съотвѣтствуваше на неговитѣ сили и бѣше удобоиспълнима. Но началника на Балканската армия, повидимому, го силно блазняха лавритѣ на Османъ паша, и той скоро почва да мечтае за по блѣскави прѣдприятія.

Слѣдъ като отстъпа Передовоя отрядъ на Балкана, Сюлейманъ си задава за цѣль да скѣса русската отбранителна линия, да заеме Габрово и сетнѣ, споредъ обстоятелствата, да подаде помощъ или на Османъ паша, или на Мехмедъ-Али на истокъ. И тая послѣдната задача може да се признае, поне въ първата си половина, за изпълнима и съотвѣтствующа на силитѣ му. Осжествлението ѝ, обаче, прѣди всичко зависяше *отъ скритността и бързината*. Въмѣсто това, ний виждаме като че ли Сюлейманъ паша напълно прѣнебрегва тия условия. Въмѣсто да трѣгне за Шипка веднага слѣдъ заеманіето на Ст.-Загара, той губи цѣли 15 дѣня въ ненужни маневрирания, които при туй се извършватъ твърдѣ бавно. Въмѣсто да испрати направо отъ Стара-Загора или Нова-Загора единъ заслонъ срѣщу Твърдица-Хайнкей, а самъ да върви възможно бърже и скрито по кратчайшия пѣтъ къмъ Шипка, той се насочва съ цѣлата армия испърво за Нова-Загора, сетнѣ за Хайнкей и най-послѣ за Казанлъкъ и Шипка. Въмѣсто 40 километра, които имаше да мине, той прави цѣли 120, и при туй твърдѣ бавно.